

KAZALO VSEBINE

1. UVOD	3
2. ŽIVLJENJE ANTONIA GAUDIJA	4
2.1 Gaudijevo in Güellovo ustvarjalno sodelovanje	6
3. PARK GÜELL.....	7
4. ZAKLJUČEK.....	15
5. VIRI IN LITERATURA	16

Antoni Gaudi: Park Güell

KAZALO SLIK

Slika 1: Antonio Gaudi – podpis.....	4
Slika 2: Antonio Gaudi – portret.....	5
Slika 3: Eusebi Güell.....	6
Slika 4: Gaudijeva hiša v parku Güell.....	8
Slika 5: Mozaik.....	9
Slika 6: Vhodni paviljon.....	9
Slika 7: Vhod v park.....	10
Slika 8: Monumentalno stopnišče z zmajem.....	11
Slika 9: Dvorana stotih stebrov.....	11
Slika 10: Medaljon.....	12
Slika 11: Neskončna klop.....	13
Slika 12: Stebrišče s potjo.....	14

1. UVOD

Delo Antonija Gaudija me že nekaj časa zanima. Ob obisku Barcelone se mi je zdela veličastna predvsem njegova nedokončana katedrala Sagrada Familia ali cerkev Svete družine, ki me je prav očarala s svojo lepoto. Tudi Park Güell me je zelo navdušil. Takoj me je pritegnila njegova barvitost, pa tudi neločljiva povezanost z naravo. Odločila sem se, da o tem parku izvem kaj več, zato sem si to temo izbrala tudi za seminarsko nalogo pri predmetu umetnostna zgodovina.

2. ŽIVLJENJE ANTONIA GAUDIJA

A handwritten signature of Antonio Gaudí in black ink, featuring a large, stylized initial 'A' and the name 'Gaudi' written in a cursive script.

Slika 1: Antonio Gaudi - podpis

Antonio Gaudi se je rodil leta 1852 v Riudomsu v bližini Reusa v Tarragoni. Njegova družina ni bila preveč premožna, oče je opravljal poklic kotlarja. Mladi Antonio je bil že od rojstva zaznamovan z boleznijo –

revmo, kar mu je preprečilo brezskrbno igranje z vrstniki. Deček je moral večkrat ostati v hiši, včasih ga je moral naokrog nositi osel. Bolezen ga je mučila vse življenje. Zdravnik mu je predpisal strogo vegetarijansko dieto in redne sprehode. Čeprav mu je bilo onemogočeno normalno otroško življenje, pa je odrasle že takrat navduševal s svojo sposobnostjo opazovanja in smislom za malenkosti. Ko je učiteljica nekoč rekla, da ptiči lahko letijo, ker imajo krila, je Gaudi na to odgovoril, da imajo tudi kokoši krila, pa jih uporabljajo le za hojo. Nikoli ni prezrl detajlov in opustil navade, da se je učil iz sveta, ki ga je obkrožal.

Med leti 1873 in 1877 je Gaudi študiral arhitekturo v Barceloni. Med študijem je izdelal mnogo načrtov, npr. vrata za pokopališče in osrednjo bolnišnico. Tedaj je sodeloval tudi z mnogimi arhitekturnimi studii in si tako služil denar. Tik pred koncem študija, leta 1878, ga je Barcelona najela za oblikovanje uličnih luči. V tem letu se je po prejetju diplome lotil še drugih projektov, kot npr. oblikovanja oken nekega trgovca. Eusebi Güell je bil tako prevzet nad njegovimi okni, da je postal pozoren nanj.

Leta 1882 je Gaudi začel tesno sodelovati z arhitektom Joanom Marnorellom, zaradi česar se je kasneje tudi seznanil z neogotsko arhitekturo, ki je močno vplivala na njegovo delo.

Leta 1883 je začel z oblikovanjem lovskega paviljona za Eusebija Güella in s projektom Sagrade Familie. Med leti 1883 in 1909 se je lotil še mnogo drugih gradenj, npr. mestne palače za Güella v Barceloni, škofovske palače v Astorgi, Colegia Terasina, Case de los Botines v Leonu, Case Calvet v Barceloni, za katero mu je mesto podelilo priznanje za najboljšo stavbo leta, idr. Med leti

Antoni Gaudi: Park Güell

1900 in 1914 je začel sodelovati pri Güellovem najobetavnejšem projektu – gradnji parka in stanovanjskih zgradb. Od mnogih načrtovanih sta bili zgrajeni samo dve hiši, Gaudi pa se je do leta 1914 ukvarjal z gradnjo vhoda, velike terase ter kompleksom poti in cest v parku.

Med leti 1904 in 1906 se je lotil predelave stanovanjskega bloka v Barceloni. Rezultat je bil drzen slog, ki je v tistem času predstavljal pravo revolucijo.

Leta 1906 se je Gaudi z bolnim očetom preselil v eno izmed hiš v parku Güell, da bi oslabelemu starcu prihranil hojo po stopnicah. Oče mu je umrl oktobra istega leta.

Med leti 1906 in 1910 se je lotil svoje največje stanovanjske hiše – Case Mile, leta 1908 pa je bil določen za gradnjo hotela v New Yorku. Gradnja se je ustavila pri skicah in konstrukcijskih risbah, ki še vedno ostajajo le drzen izziv prihodnosti.

Leta 1910 so v Parizu odprli edino razstavo Antonia Gaudija zunaj Španije v času njegovega življenja. Leta 1914 se je sloviti arhitekt odločil, da bo preostanek svojega življenja posvetil gradnji cerkve Sagrada Familia.

Slika 2: Antonio Gaudi - portret

Gaudi je umrl 10. junija 1926 v Barceloni. Po pripovedovanjih se je mesto zavilo v žalovanje. Na dan pogreba se je po Barceloni vila dolga kolona več tisoč ljudi, ki so znamenitemu rojaku hoteli še zadnjič izkazati spoštovanje. Samo pet dni pred tem je bilo vse drugače. Gaudi se je, kakor vsako popoldne, odpravil na sprehod proti cerkvi sv. Filipa Nerija, da bi tam molil. Na poti ga je zbil tramvaj in ga nekaj časa vlekel po cesti za sabo. Nezavesten je obležal na tleh. Nihče ni prepoznal slavnega arhitekta, saj se je le redko pojavljal v javnosti. Taksisti niso hoteli slabo oblečenega človeka odpeljati do bolnišnice (za to so bili kasneje hudo kaznovani). Usmilili so se ga mimoidoči in mu pomagali. Odpeljali so ga v bolnišnico, kjer ga ni nihče

prepoznal. Po nekajdnevni odsotnosti na gradbišču Sagrade Familie so ga začeli iskati po mestnih bolnicah. Ko so ga našli in prepoznali, so ga premestili v zasebno sobo, ko pa se je naslednji dan prebudil iz nezavesti so ga hoteli prestaviti v uglednejšo bolnico, vendar je ponudbo zavrnil, saj je menil da je njegovo mesto med revnimi.

2.1 Gaudijevo in Güellovo ustvarjalno sodelovanje

Imeni Antonio Gaudi in Eusebi Güell sta nerazrešljivo povezani z zgodovino arhitekture in zgodovino Barcelone. Güell je bil Gaudijev najpomembnejši pokrovitelj. Njuno razmerje je eno redkih bližnjih in dolgotrajnih zvez med pokroviteljem in umetnikom in se odraža v seriji vrhunskih umetniških del. Güellova predanost Gaudijevemu delu je bila brezpogojna in je temeljila na skupnih pogledih na arhitekturo in

Slika 3: Eusebi Güell

umetnost in morda še pomembnejši skupni predstavi o moderni in moralni družbi. Gaudi je za Güella, ki je želel tekmovati s plemstvom, izdelal heraldični ščit z narisanim grbom, na katerem je bil latinski moto »včeraj pastir, danes plemič«. Gaudi je bil goreč Güellov privrženec, saj ga je ta zmožel dobro plačevati in ga je primerjal z rodbino Medici.

3. PARK GÜELL

Gosti borovi gozdovi, veličastne avenije palmovih dreves – dandanes je predel severozahodno od Barcelone resnično to kar njegovo ime obljublja – park. Na četverokotnem trgu, obdanem z drevesi, je možno opaziti upokoјence med pogovorom in mlade pare, ki se tukaj srečujejo. Barvasta klop, ki se vije okoli trga kot velikanska kača, daje dovolj prostora za vse. Vendar ko je Gaudi začel z delom, ni bilo nobene sledi o parku. Nikakršnih izvirov, zemlja je bila neplodna in pobočja oropana vsake vegetacije. Prav Gaudiju gre zahvala za zelenje, ki zdaj raste v parku. Toda izvirno to niso bili načrti za park, rekreacijski center za Barcelončane. Eusebi Güell, Gaudíjev goreči občudovalec in pokrovitelj, je imel v mislih nekaj veliko naprednejšega. Načrtoval je vzorčno predmestno naselbino, raj domov, mesto vrtov. Kljub vsemu pa je nastal park, pomemben za celotno Barcelono.

Ime mogočne stvaritve, ki se pojavlja v barcelonski pokrajini in Gaudíjevih biografijah – Park Güell – je nezadostna navedba. Ozemlje je zdaj mestni park kar je Güell načrtoval, saj naj bi to postal drugi največji park v mestu. Zamisel je najverjetneje dobil na potovanjih. Privlačili so ga angleški vrtovi, saj so bili namenjeni kot protiutež industrializaciji mest. Güell si parka nikakor ni želel prilastiti, čeprav je bil v načrtu obrambni zid. Ta naj bi prebivalcem zagotavljal občutek varnosti, saj je bil v času zasnove in gradnje park kar precej oddaljen od mesta. Danes so razmere drugačne. Park ni bil zasnovan kot rekreacijski paradiž ali izletniška možnost prebivalcev mesta, temveč kot predmestje, namenjeno osebam z večjimi pričakovanji. Zamišljen je bil kot umik iz delavnega sveta, prebivalci naj bi bili dovolj bogati in izobraženi, da bi poznali svoje potrebe. Za ta namen je bilo predvidenih šestdeset trikotnih parcel. Razvrščene naj bi bile na razsežnem strmem pobočju, tako da hiše ne bi zastirale razgleda na mesto. Vse lege naj bi bile dobro osončene. V ta projekt pa ni bila vključena izgradba šol, knjižnice in ambulante.

Slika 4: Gaudijeva hiša v parku Güell

Načrt je propadel. Prodani sta bili le dve parceli in mesto ni pokazalo nobenega zanimanja za veličastno spodbudo. V eno izmed hiš se je preselil Gaudi, ampak ne ker bi hotel živeti v veličastnem domu, ampak ker njegov 93-letni oče ni več zmogel vzpenjanja po stopnicah. Gaudi je dosegel svoj cilj v načrtih, da bi ustvaril popolno

kombinacijo naselitvenih in rekreacijskih površin. Predvidel je neke vrste »tržnico« v središču prizorišča kot shajališče prebivalcev ter kraj za gledališče in folkloro. »Socialni program«, ki je bil pretežno Güellova zamisel, je propadel, ne pa tudi tisti del, za katerega je bil odgovoren Gaudi. Z izjemo dveh hiš je površina, prvotno namenjena nastanitvenim objektom ostala prazna. V nasprotju pa je rekreacijski predel vzcvetel kot umetniško delo, kakor neke vrste velikanski tridimenzionalni spomenik, kot bi kipar vzel celotno pobočje za material, iz katerega bo ustvaril kip.

Kot je to pogosto v Gaudijevih delih, tudi park Güell vsebuje različne in medsebojno izključujoče se elemente. Oko se sreča z bogastvom svetlih, kričečih barv, ki, strogo rečeno, ne bi smele biti del celotne pokrajine. Vendarle se harmonično ujemajo z njo in jo bogatijo brez napake. Enak vtis pusti neskončen zid okoli parka, ki meri 20 hektarjev in je res nenavadna celota, predvsem zaradi delne obarvanosti. Tesno objema vsak pregib in zavoj hribovite pokrajine le s posnemanjem obrisa zemlje.

Gaudi je bil tukaj zvest načelom angleškega usklajevanja nasadov s pokrajino in željam svojega delodajalca Güella, pokrovitelja gradbenih del. Toda njegovo usklajevanje gradenj s pokrajino se v zasnovi razlikuje od angleškega modela.

Güell je pridobil zemljišče Muntanya Pelada v severozahodni Barceloni za postavitvev parka. Zemlja je bila neplodna in nihče ni niti posumil, da bi bila

najprimernejša za njegov načrt. Pomanjkanje vode in kamnita, suha zemlja so naredili področje neprimerno za poselitev, še posebno za park, saj ob omembi parka najprej pomislimo na zelenje. Gaudi, praktičen kot vedno, se je domislil genialne rešitve. Področje se v delih strmo spušča, kar je povzročilo še dodatne probleme pri gradnji, a hribovit teren je zagotavljal idealne pogoje za zaviti zid, ki ovija park. Gaudi ga je zasnoval tako, da se ujema z naravnim okoljem, a ga je okrasil z močnimi barvami na ključnih mestih, kjer privabljajo pozornost. Narejen je iz neobklesanih okrastih kamnov in bi bil neodporen proti eroziji in dežju, če ne bi bil zaščiten s »keramično kožo«. S tem je Gaudi park tudi zaščiten pred vdori od zunaj, saj je zid zaradi gladke in zaokrožene površine nemogoče preplezati. Park je resnično spojitev praktičnih namenov in estetike.

Slika 5: Mozaik

Glavni vhod je bil načrtovan le po estetskem kriteriju. Vhod z vsake strani »stražita« paviljona, ki na prvi pogled spominjata na hišici iz pravljичnega gozda.

Slika 6: Vhodni paviljon

Zidovi so nesimetrični in zdi se, da so povezani le s težavo. Tudi strehi neenakomerno valovita. A tako kot velja za ves park je pomanjkanje poenotenosti tudi tukaj zavajajoče. Paviljona in zid tvorijo celoto. Tloris paviljonov je ovalen in zdi se, da zidovi rastejo iz obzidja. Paviljona spominjata na vstavka v zid, ki ovija park. Zgrajena sta iz neobdelanih okrastih kamnov in ovita s podobno barvasto strukturo lesketajočih se keramičnih ploščic.

Že vhodna površina opozarja na načela gradnje, ki jih obiskovalec srečuje v celotnem parku: osupljivi učinki, ki privlačijo oči kot čarovnija, a so vseeno združeni v skladno celoto, ki daje vtis razkošnih, svetlih in lesketajočih se

Antoni Gaudi: Park Güell

materialov, ki pa so vseeno zavajajoči, saj so bile za gradnjo uporabljene najcenejše surovine. Park je skoraj v celoti zgrajen iz materialov, ki so jih našli na gradbišču; in našli so jih veliko.

Teren je bil prestrm za ceste in poti, a Gaudi se ga ni odločil ravnati, zato je ceste planiral kot viadukte in tunele. Tako je pridobil kamen in gramoz, s katerim je zgradil stavbe. Veličastna,

Slika 7: Vhod v park

svetlikajoča se keramična prevleka je bila zamišljena kot kolaž. Iz

keramičnih delavnic je dobil odvečne, zavržene trske in odkruške, ki jih je vtisnil v svežo malto. Nikoli ni bil čisti teoretik. Bil je prepričan, da arhitektovo delo ni izmišljanje velikanskih projektov, ampak njihovo uresničevanje. Z uporabo vsakdanjih in vsekakor patetičnih načinov je dosegel estetski učinek, predvidel je zamisli, ki so kubistom, še posebno njegovima rojakoma Picassu in Miroju, prinesle svetovni uspeh. Uporaba materialov, ki so bili slabše kakovosti in zato manj trpežni, je Gaudiju povzročala velike konstrukcijske probleme, zato je moral stavbe zasnovati kot zapletene strukture z veliko različnimi plastmi, da je zagotovil njihovo trajnost. Stavbe od zunaj izgledajo, kot bi bile ulite iz enega kosa. Celoten park je zgrajen na podoben način. Oblika gradnje je postala razvidna šele leta 1922, ko se je mesto Barcelona odločilo za obnovitvena dela. To delo sicer dolgo časa ni bilo potrebno, saj Gaudijeve na videz krhke stavbe slovijo po svoji odpornosti in vzdržljivosti. Najbolj arhitektonsko privlačen je del parka, ki ni bil namenjen poselitvi, saj prikazuje resnično kvaliteto parka kot prostora za bivanje. Ko obiskovalec vstopi skozi glavni vhod, nanj z vsake strani

»prežita« paviljona, sam pa se sooči z zunanjim monumentalnim stopniščem, ki spominja na veličastne gradove preteklosti. Ko se povzpne po stopnicah, pride do osrednjega področja parka. Toda še preden doseže ta del, mu pot prekriža pošast, poslednji čuvaj parka, ogromen zmaj, prekrit z barvnimi opečnatimi »luskinami«. Ljudje, ki poznajo Gaudijevo delo, so s tem bitjem že seznanjeni in vedo, da ima ta zmaj globlji pomen. Predstavlja Pitona, varuha podzemnih voda, s čimer Gaudi namiguje na nekaj zelo pomembnega, a skritega očem. Za zmajem se skriva cisterna, ki lahko zadrži do skoraj 10.000 litrov vode. Deževnica je bila speljana do cisterne in shranjena za namakanje neplodne zemlje, ki je bila prikrajšana za lastne izvire. Nekaj metrov naprej srečamo še enega plazilca. Kačo, ki ima prav tako simbolni

Slika 8: Dvorana stotih stebrov

Slika 9: Monumentalno stopnišče z zmajem

pomen. Gaudi namiguje na katalonski grb, kačjo glavo na rdečem in rumenem ozadju. Stopnišče spominja obiskovalca na minula stoletja, toda če se po njem povzpne, ima občutek, da se je prestavil v še bolj oddaljeno preteklost. Pred očmi se mu kot grški tempelj vzpne dvorana okrastih stebrov. Razen nekaj izjem so vsi dorski. Morda se je Gaudi hotel pokloniti navdušenju svojega pokrovitelja za klasično antiko. Stebri so razporejeni kot stičišča niti v nevidni mreži. Odvisno od položaja opazovalca se zdi, da tvorijo nepregleden gozd ali pa strukturo stebrov, poravnanih v vrste, v katerih nadaljnji stebri izginjajo za prvo vrsto. Gaudi ne bi ostal zvest sebi, če se ne bi pozabaval, ko je oblikoval spomenik klasični Grčiji. Zunanji stebri so, tako kot grški, nekoliko nagnjeni in se

Slika 8: Medaljon

rahlo razširijo proti podstavku. Toda v Gaudijevem delu so te poteze še bolj poudarjene kot pri originalnih dorskih stebrih. Ostali stebri v »dvorani« so enake velikosti. Tako kot večina elementov v parku, tudi tukaj ni vse tako, kot se zdi. Stebri niso samo podpora strehi in streha ni le streha, ampak predstavlja tudi tla nečesa drugega. Zdi se, da je namen strehe drugoten, saj zunanji del služi kot trg v središču parka. Ta predel je bil namenjen tržnici za prebivalce in obenem gledališkemu odru. Celoten park je bil prvotno zasnovan kot ogromen amfiteater. »Občinstvo« ne bi sedelo v vrstah, ampak bi sedeže predstavljale hiše, ki so jih nameravali zgraditi. Kar je ostalo od prvotnega načrta, je trg brez naselbine. To »grško gledališče«, kot ga je Gaudi rad imenoval, je precej razsežno: 78,64 X 36,58 m . Približno polovica je zgrajena na trdnih tleh, druga pa stoji na dorskih stebrih. Tako je Grška dvorana stebrov le zasnova za ogromno grško gledališče. Toda stebri imajo še en namen, služijo namreč kot kanali za deževnico. Tako razsežen odprt prostor lahko v kratkem času zbere ogromne količine vode. Stebri so ne glede na svojo navidezno trdnost votli in tla grškega gledališča prikrivajo zelo zapleteno notranjo mrežo. Tla so popolnoma ravna, niso nagnjena v nobeno smer, zato voda ne odteka. Gaudi je razvil ta odvajalni sistem tako, da je posnemal naravo, nekaj, kar je pogosto počel v svojem zrelem obdobju. Tla trga niso cementirana; voda lahko pronica vanje in tako priteče do ene izmed neštetihi zbiralnih posod, ki spominjajo na cevi z majhnimi odprtini, iz katerih voda teče v votle stebre. Dejstvo, da je voda med potjo prečiščena, še dodatno kaže na natančnost, s katero je Gaudi oblikoval svoje stvaritve. Simetrična razporeditev stebrov je bila prekinjena na nekaterih mestih, da dvorana ne bi bila preveč razmetana. Na mestih, ki so ostala prazna, je Gaudijev sodelavec Jujol namestil privlačne, obsežne medaljone.

Vse to pa še ne izčrpa bogastva različnih namenov v tem kompleksu. Zid, ki obkroža trg, ni namenjen le preprečevanju, da bi radovedni obiskovalci padli po

strmem bregu, ampak je bil zasnovan tudi kot dolga klop. Terasa je tako postala tudi prostor, kjer se ljudje srečujejo, kajti ta »neskončna klop« ne sledi ravni liniji. Svojo pot vije v neskončnih in različnih zavojih okrog ogromne terase. Tako nudi prostor množici ljudi, še vedno pa je prav zaradi zavojev možno

Slika 9: Neskončna klop

oblikovati majhne skupine, ki imajo, čeprav zunaj in v množici, zagotovljen občutek zasebnosti. V tej razvojni stopnji svojega dela je Gaudi posvečal veliko pozornosti organskemu načinu dela. V oblikovanje klopi je vložil ogromno truda, saj je hotel zagotoviti, da bi se prilegala človeškemu telesu. Da bi zagotovil obliko, najbolje prilagajajočo se telesu, naj bi na vlažen mavec posedel golega človeka in potem to obliko vtiskoval pri nadaljnjem delu. Kakorkoli nenavadni se že zdijo okras na klopi, so najbližje realnemu, »človeškemu«, »naravnemu«. Z uporabo tisočih zlomljenih barvnih opek in koščkov fajanse je dal na klopi ustvariti mozaik, ki močno prekaša okras na strehah in zidovih. V tem primeru se je zanašal na umetniško občutljivost svojih delavcev. Sam ne bi nikoli zmožal oblikovati in razdeliti vseh delov mozaika. Nekateri kritiki verjamejo, da obstaja dokaz, da so klop okraševali iz desne proti levi; saj če se pomikamo v tej smeri, lahko opazujemo naraščanje umetniške spretnosti in domišljije. Prav zaradi mozaične prevleke je klop vodoodporna in zelo higienska.

Čeprav je klop zelo barvita, ne izstopa; morda prav zaradi svojih organskih zavojev in pregibov, ki tako kot zunanji zid parka, posnemajo obliko hriba. Omrežje poti v parku je narejeno v podobnem sožitju z naravo. Če je klop Gaudijevo najboljšo delo v odnosu do površinskega oblikovanja, je omrežje poti njegov najboljši dosežek pri konstrukciji in gradbeni tehniki. Da bi se izognil izravnavanju terena, je načrtoval poti v zavojih. Stebre je naredil iz opeke, tako da so le malo izstopali iz naravne pokrajine. Ta stebrišča pogosto tvorijo votline, ki se zdijo povsem naravne. Poševni stebri so se izkazali za izjemno močne, ne

Slika 10: Stebrišče s potjo

glede na svojo navidezno krhkost. Gaudi je na svojih modelih izvajal intenzivne teste. Obenem votline nudijo zavetje pred dežjem in premočnim soncem in so opremljene s klopmi, ki so vgrajene v kamen. Kjerkoli je bilo mogoče, je narava vnaprej določila nekatere oblike, ki so bile kasneje uporabljene v arhitekturi.

S Parkom Güell je Gaudi oblikoval naselbino na do takrat neposeljenem področju in obenem posvetil ogromno pozornosti ohranjanju naravne pokrajine s čimer bi lahko bil dober zgled današnjemu času.

Leta 1984 so njegovo arhitekturo uvrstili na UNESCOV seznam svetovne dediščine. Arhitektura in narava se v Parku Güell povezuje v nenavadno zavezništvo: arhitektura se ne le prilagaja naravi, ampak daje vtis, da je zrasla iz nje. Na prvi pogled lahko tako npr. stolp, ki se proti vrhu razrašča v cvet, prepoznamo kot palmo.

Kar loči Park Güell od vseh drugih Gaudijevih del je to, da izkazuje neverjetno povezanost z naravo.

4. ZAKLJUČEK

Antonio Gaudi predstavlja enega najpomembnejših arhitektov svojega časa. Rodil se je leta 1852 v mestecu Reus na vzhodni obali Španije. Šolal se je na visoki šoli za arhitekturo v Barceloni. Navdih je črpal iz gotskega stila, ki je kasneje postal umetniška stalnica njegovega ustvarjanja. Skozi razvoj svojega umetniškega opusa je Gaudi izoblikoval povsem svojevrsten slog, ki številne ljubitelje nenavadne arhitekture navdušuje še danes. Največja posebnost njegovih zgradb so zaobljeni robovi, kar ga je zaznamovalo za začetnika španskega umetnostnega gibanja Art Nouveau.

V severnem delu Barcelone se na griču Muntanya Pelada nad mestom vzpenja Gaudijev park Güell, ki ga zaznamujejo številne sprehajalne poti, monumentalni arhitekturni elementi, skulpture in »neskončna« kamnita klop. Gradnja parka Güell je trajala od leta 1900 do 1914. Park je obdan z obzidjem, ki se pri glavnem vhodu zaključi v dveh paviljonih. Paviljona odlikuje značilna streha s tipično katalonskim obodom, posuta z drobci keramike, ki tvorijo prečudovit mozaik. Ogromno stopnišče vodi do velike dvorane s stebri, ki je podpora nekakšnega trga oziroma javnega prostora. Ta ploščad je obdana z zidom, ki obenem predstavlja »neskončno« klop. Omrežje poti v parku je narejeno v sožitju z naravo. Gaudi ni izravnal terena, temveč je poti načrtoval kot tunele in viadukte. Stebri, ki podpirajo viadukte, pogosto tvorijo votline, ki se zdijo povsem naravne in nudijo zavetje pred dežjem in premočnim soncem.

Leta 1984 so Park Güell uvrstili na UNESCOV seznam svetovne dediščine.

5. VIRI IN LITERATURA

- http://193.2.145.130/projekti/projektno_delo/2005/2d/Secesija/Katarina-Gaudi/gaudi_park.html
  - <http://architect.architecture.sk/antonio-gaudi-architect/antonio-gaudi-architect.php>
  - http://sl.wikipedia.org/wiki/Park_G%C3%BCell
  - http://sl.wikipedia.org/wiki/Antoni_Gaud%C3%AD
  - http://whc.unesco.org/pg.cfm?cid=31&id_site=320
  - http://www.cosmopolis.ch/english/art/58/antoni_gaudi.htm
  - <http://www.barcelona-tourist-guide.com/albums-en/gaudi-park-guell/index.html>
  - <http://www.answers.com/topic/park-g-ell>
  - <http://www.bluffton.edu/~sullivanm/spain/barcelona/gaudipark/gaudipark.html>
-
- ROE, Jeremy: Gaudi Architect and Artist
  - ZERBST, Rainer: Antoni Gaudí